

**ΓΕΝΙΚΟ
ΛΥΚΕΙΟ
ΖΕΦΥΡΙΟΥ**

**2011 -
2012**

**Βασίλης Κλαπάκης
Νίκος Γεωργούδης
Δημήτρης Σιώρας
Αλέξανδρος Ιορδανίδης
Τάσος Χούσος**

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΘΗΣΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Διαλέξαμε αυτό το θέμα για το project γιατί η ζωγραφική είναι μια τέχνη που είναι γνωστή σε όλους και έχει διαφορές πτυχές που μπορούν να διαιρεθούν με βάση της εποχές.

Επίσης κάναμε ένα χρονοδιάγραμμα που δείχνει την ιστορική εξέλιξη της ζωγραφικής και επίσης βρήκαμε κριτικές για διάφορους πίνακες. Μετά κάναμε μια ζωγραφιά η οποία απεικονίζει την επίδραση της ζωγραφικής στην καθημερινότητα μας με όλες τις πτυχές της.

ΣΤΟΧΟΙ

Στόχος μας ήταν να εξοικειώσουμε τους συμμαθητές μας με πίνακες ζωγραφικής διαφορετικών θεμάτων.

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Τις πληροφορίες τις πήραμε από διάφορες πηγές διαδικτύου όπως google, wikipedia και από διάφορες εγκυκλοπαίδειες όπως την δομή. Επεξεργαστήκαμε τις παραπάνω πηγές και τις προσαρμόσαμε στις ανάγκες του project μας. Αναλύσαμε τους πίνακες ζητώντας από τους συμμαθητές μας να μας δώσουν την ερμηνεία όσον αφορά το θέμα του κάθε πίνακα.

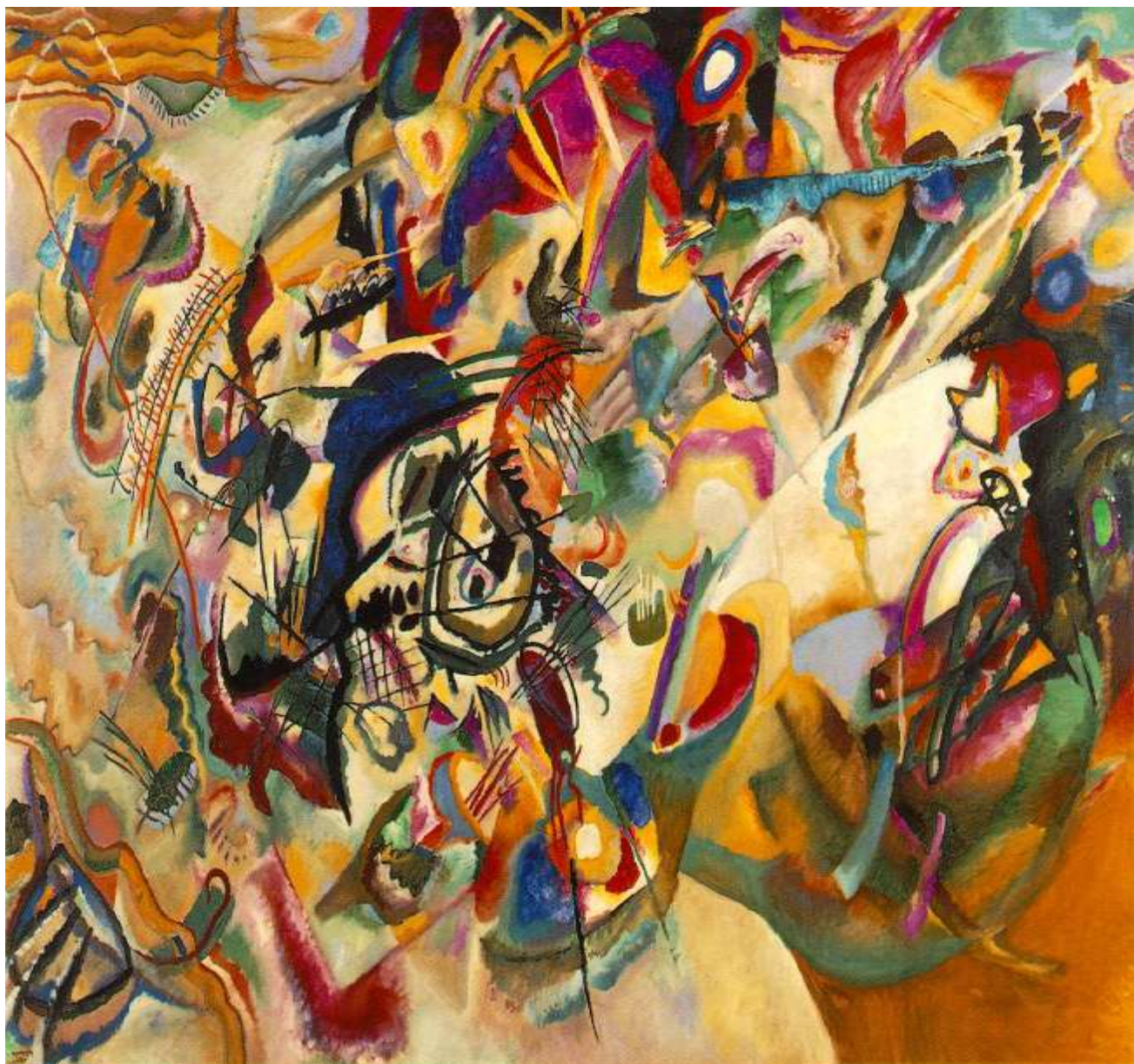
Η ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ

Μετά την πώση των Σφόρτσα, ο Λεονάρδος Ντα Βίντσι επιστρέφει για μερικά χρόνια στη Φλωρεντία. Και στα 1503 (σύμφωνα με τον Βαζάρι) παίρνει παραγγελία από έναν πλούσιο Φλωρεντίνο, τον Φραγκίσκο ντελ Τζοκόντο, να ζωγραφίσει το πορτραίτο της νεαρής και ωραίας συζύγου του, της Μόνα Λίζα, 26 χρονών. Αλλά, "ενώ εργάζεται σε αυτό επί τέσσερα χρόνια, το αφήνει ατελείωτο", λέει ο βιογράφος, απαισιόδοξος όπως πάντα. Αλλά και ο Λεονάρδος πρέπει να είχε θεωρήσει ημιτελές το πορτραίτο, αφού το πήρε μαζί με άλλα έργα στη Γαλλία, αντί να το παραδώσει στον πελάτη του, που θα το είχε οπωσδήποτε πληρώσει. Κι εδώ αρχίζει το ακανθώδες θέμα της "Τζοκόντας Πρόκειται πραγματικά για την προσωπογραφία της ωραιότατης συζύγου του Φραγκίσκου ντελ Τζοκόντο; Ο Αδόλφος Βεντούρ υποστηρίζει ότι γυναίκα που εικονίζεται στο πορτραίτο είναι η Κωνσταντία ντ' Αβάλος, δούκισσα της Φρανκαβίλα, "κάτω από το μαύρο πέπλο της χηρείας". Ένας άλλος κριτικός υποστηρίζει ότι πρόκειται για μια μυστηριώδη κυρία από τη Νεάπολη, που ο Λεονάρδος ζωγράφησε για τον Τζουλιάνο των Μεδίκων. Κι ο Τζουλιάνο άφησε τον πίνακα στα χέρια του καλλιτέχνη, για να μην στενοχωρήσει με τη θύμηση μιας παλιάς ερωμένης τη σύζυγό του, Φιλμπέρτα της Σαβοΐας που είχε μόλις παντρευτεί. Διατυπώθηκε και μια άλλη υπόθεση: ότι η Τζοκόντα είναι στην πραγματικότητα το πορτραίτο ενός μεταμφιεσμένου άνδρα. Γύρω από τον μυστηριώδη αυτό πίνακα υφαίνεται ένα πολύπλοκο μυθιστόρημα, που ενέπνευσε συγγραφείς και ποιητές. Τελευταίος ο Γκαμπριέλε ντ' Αννούντσιο, που με αφορμή την κλοπή της "Τζοκόντας" από το Λούβρο, το 1911, από έναν Ιταλό χτίστη, εμπνεύστηκε την ιστορία ενός "απαγορευμένου έρωτα", στο διήγημά του "Ο άνθρωπος που έκλεψε την Τζοκόντα", Ποία είναι η αλήθεια; Ο Βαζάρι γράφει όσα άκουσε και περιγράφει τον πίνακα, χωρίς να τον έχει δει ποτέ του, αφού μετά το θάνατο του Λεονάρδου, η Τζοκόντα αγοράστηκε για τέσσερις χιλιάδες δουκάτα από τον Φραγκίσκο Α' και παρέμεινε στη βασιλική συλλογή του Φοντεναμπλό, πριν τοποθετηθεί οριστικά στο Λούβρο.

Τη λύση του μυστηρίου για το αινιγματικό χαμόγελο της Μόνα Λίζα, του διασημότερου έργου του Λεονάρντο Ντα Βίντσι, υποστηρίζουν ότι βρήκαν επιστήμονες του πανεπιστημίου του Άμστερνταμ, οι οποίοι χρησιμοποίησαν ειδικό λογισμικό που είχαν δημιουργήσει ειδικά γι' αυτό το σκοπό συνάδελφοί τους, του πανεπιστημίου του Ιλινόις. Το πρόγραμμα έδωσε τη δυνατότητα να συγκριθεί το πρόσωπο της Μόνα Λίζα με αντίστοιχα νέων γυναικών της εποχής μας που είχαν ουδέτερη έκφραση. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε όμως και σε χαρακτηριστικά όπως αυτά της καμπυλότητας των χειλιών αλλά και των ρυτίδων συναισθηματικής έκφρασης στις άκρες του ματιού. Σύμφωνα λοιπόν με αυτή την ανάλυση το αινιγματικό χαμόγελο της Μόνα Λίζα, αποτυπώνει κατά 83% το συναίσθημα της χαράς, 9% έκφραση απογοήτευσης και αηδίας, 6% φόβο και 2% θυμό. Τα σφισμένα της χείλη και η ένταση του βλέμματος με το οποίο παρατηρεί το θεατή οδήγησαν τους συμμαθητές μας στο συμπέρασμα ότι η προσωπογραφία αποπνέει τα στοιχεία της αινιγματικότητας και του προβληματισμού.

ΣΥΝΘΕΣΗ VII

Αποτελεί το αποκορύφωμα της καλλιτεχνικής δημιουργίας του Kandinsky πριν τον 1^ο παγκόσμιο πόλεμο. Η δημιουργία αυτού του έργου, στο οποίο εμπλέκονται πάνω από τριάντα προπαρασκευαστικές υδατογραφίες, αφορά στα σχέδια και τις μελέτες του πετρελαίου. Κάθε μία από αυτές περιλαμβάνεται στην έκθεση, τεκμηριώνοντας τη σκόπιμη δημιουργική διαδικασία που χρησιμοποιείται από τον Kandinsky στις συνθέσεις του.

Ο Kandinsky εκτελεί την πραγματική ζωγραφική Σύνθεση VII σε λιγότερο από τέσσερις ημέρες. Η έκθεση περιλαμβάνει μια σειρά τεσσάρων φωτογραφιών που ελήφθησαν μεταξύ Νοεμβρίου 25 και 28, το 1913, προσφέροντας μια συναρπαστική καταγραφή της καλλιτεχνικής διαδικασίας του Kandinsky. Μέσα από το σύνολο των προπαρασκευαστικών εργασιών και στην τελική του μορφή, το κεντρικό μοτίβο (οβάλ μορφή που διασχίζεται από ένα ακανόνιστο ορθογώνιο) διατηρείται. Σε αυτό το οβάλ φαίνεται σχεδόν το μάτι ενός τυφώνα σύνθεσης, που περιβάλλεται από στροβιλίζουσες μάζες χρώματος και φόρμας. Στην τελική της μορφή η Σύνθεση VII του Kandinsky έχει εξαλείψει σχεδόν όλες τις αναπαραστάσεις με εικόνες. Μελετητές Τέχνης, μέσα από τα γραπτά του Kandinsky και μελέτη των λιγότερο αφηρημένων προπαρασκευαστικών εργασιών, έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Σύνθεση VII συνδυάζει τα θέματα της Αναστάσεως την Τελική Κρίση, τον κατακλυσμός και τον κήπος της αγάπης σε ένα οπερατικό ξέσπασμα καθαρής ζωγραφικής.

Θεωρούμε ότι το θέμα του συγκεκριμένου πίνακα είναι πολύ επίκαιρο καθώς εκφράζει την σύγχυση, την ρευστότητα και την αντιφατικότητα της νεότερης εποχής.

Η ΚΡΑΥΓΗ

Η Κραυγή (Νορβηγικά: *Skrik* 1893 και 1910) είναι μία σειρά από εξπρεσιονιστικούς ζωγραφικούς πίνακες του Νορβηγού Έντβαρτ Μουνκ (*Edvard Munch*), που απεικονίζει μια αγωνιούσα μορφή με φόντο ουρανό σε χρώμα κόκκινο του αίματος. Θεωρείται από μερικούς πως συμβολίζει το ανθρώπινο είδος κάτω από τη συντριβή του υπαρξιακού τρόμου. Το τοπίο στο υπόβαθρο είναι το Όσλοφγιόρντ, όπως αυτό φαίνεται από το λόφο του Έκεμπεργκ (*Ekeberg*), στο Όσλο (τότε Κριστιάνια) της Νορβηγίας.

Ο Μουνκ δημιούργησε διάφορες εκδοχές της Κραυγής με διάφορα μέσα. Το Μουσείο Μουνκ έχει μια από τις δύο ζωγραφικές εκδοχές (1910) και ένα παστέλ. Η Εθνική Πινακοθήκη της Νορβηγίας έχει την άλλη ζωγραφική εκδοχή (1893). Μια τέταρτη εκδοχή, σε παστέλ, είναι στην ιδιοκτησία του Νορβηγού δισεκατομμυριούχου Πέττερ Όλσεν (*Petter Olsen*). Ο Μουνκ δημιούργησε επίσης μια λιθογραφία (1895) της εικόνας.

Η Κραυγή έχει υπάρξει στόχος πολλών διάσημων κλοπών. Το 1994 κλάπηκε η εκδοχή της Εθνικής Πινακοθήκης. Ανακτήθηκε αρκετούς μήνες μετά. Το 2004 κλάπηκαν από το Μουσείο Μουνκ η Κραυγή και η Μαντόννα, έτερος πίνακας του Μουνκ. Και οι δύο πίνακες ανακτήθηκαν το 2006. Είχαν υποστεί φθορές που έπρεπε να διορθωθούν και επέστρεψαν στην κοινή θέα τον Μάιο του 2008.

Ο αρχικός Γερμανικός τίτλος που δόθηκε στον πίνακα από τον Μουνκ ήταν *Der Schrei der Natur* (*Ο Αυγμός της Φύσης*).

Σε μια σελίδα στο ημερολόγιό του με την επικεφαλίδα *Νίκαια 22.01.1892*, ο Μουνκ περιγράφει την έμπνευσή του για τον αρχικό πίνακα:

Περπατούσα σ' ένα μονοπάτι με δυο φίλους - ο ήλιος έπεφτε - ξαφνικά ο ουρανός έγινε κόκκινος σαν αίμα - σταμάτησα, νιώθοντας εξαντλημένος, και στηρίχτηκα στο φράχτη - αίμα και γλώσσες φωτιάς πάνω από το μαύρο-μπλε φιόρντ και την πόλη - οι φίλοι μου προχώρησαν, κι εγώ έμεινα εκεί τρέμοντας από την αγωνία - κι ένιωσα ένα ατέλειωτο ουρλιαχτό να διαπερνά τη φύση.

Εμείς οι μαθητές, μετά από προσεκτική μελέτη του πίνακα, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι αποτυπώνει την απόγνωση του ανθρώπου στην καθημερινότητα του.

ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

